

Українські народні легенди

ЧОМУ БУВАЄ СУМНЕ СОНЦЕ

Жили собі чоловік та жінка, які мали сина і дочку. Дочка була найкраща в світі. Ось одного разу сонце вкрато її собі за жінку. Після цього брат пішов її шукати туди, де заходить сонце. Сестра побачила і вибігла до нього та й каже: “Сховайся в льох, бо як прийде сонце, то запече тебе”. Брат швиденько заховався в льох. Коли прийшло сонце, то воно роздягнулось і повісило свої ризи на льосі та й пішло в хату. Сестра, побачивши, що сонце повісило ризи, швиденько побігла до брата, який чуть не вмер від жару. Тоді сестра відлила його водою, і вони пішли в хату. Вони привіталися з сонцем, посиділи, поговорили, а тоді сонце просить брата, щоб він пішов за нього на небо хоч на один день. Він згодився, надів ризи і пішов на небо. Коли виліз, то він пішов на ті місця, де сонце снідає, обідає та вечеряє, побив миски, порозкидав ложки; зловив вітра та мороза, набив їх за те, що перешкоджали йому в дорозі. Злазячи з неба, поламав драбину; прийшов до

хати, де спало сонце, скинув ризи і разом з сестрою втекли. Коли сонце встало і хотіло скоро вилізти на небо, то ніяк не можна було. Поки воно лагодило драбину, то брат із сестрою вже втекли.

Сонце побачило безладдя на небі, було цілий день голодне, то так було розсердилось, що цілий тиждень не показувалось людям.

ЯК ВИЙШЛИ НА НЕБІ ЗОРІ "ВІЗ"

Колись дуже давно, а де саме — невідомо, та трапилась велика посуха; така посуха, що не тільки в річках та озерах, а навіть і в колодязях повисихала геть-чисто вода, і люди без води почали хорувати та мерти. В тім краю, де ото трапилась така посуха, та жила одна вдова, а в тієї вдови була всього-на-всього одна дочка. Захорувала вдова без води, і дочка, щоб не вмерла її мати, взяла глечик та й пішла шукати води. Де вона її шукала, хто її знає, а тільки десь-то найшла. Набрала в глечик і понесла додому. По дорозі натрапила на одного чоловіка, що вмирав без води: дала йому напитись і тим одволала його од смерті. Далі натрапила вона на

другого, такого ж саме; потім на третього, четвертого і, в кінець, на сьомого. Всім давала пити і всіх одвола-ла од смерті. Води зосталось у неї на самому денці.

Йшла вона, йшла та по дорозі сіла відпочивать, а глечик поставила коло себе на землю. Коли в той час де не взявся собака. Хотів, мабуть, теж напитись та й перекинув глечик. Коли перекинувсь той глечик, то з нього вилетіло сім зірок великих і восьма маленька, та й поставали вони на небі.

Ото ті зірки і єсть "Віз", або душі тих людей, що дівчина їм давала пити, а восьма маленька (дід показав близько біля "Воза" маленьку зірку), так то душа собаки, що перекинула глечик. Так ото Бог на те їх і поставив на небі, щоб усі люди бачили, яка щира була тая дівчина, а за її щирість Бог послав дощ на ту країну.

ЧОМУ ПЕС ЖИВЕ КОЛО ЛЮДИНИ

Давно, дуже давно пес жив собі самотній. Накінець надокучило йому все самому блукати в лісі, й вирішив собі знайти друга-товариша, з котрим би жив. Але

хотів, аби сей його товариш був найсильніший з усіх тварин.

Лісові звірята радили йому піти до вовка. Пішов пес до нього й каже:

— Вовче, брате, жиймо в'єдно!

Вовк одповів:

— Чому би ні?

Зачали вони жити в'єдно. Раз, як ночували в лісі, вчув пес якийсь шелест і зачав трястися, боятися. Пробудив вовка, а той йому каже:

— Будь тихо, бо прийде ведмідь та з'їсть нас!

Тоді здогадався пес, що ведмідь сильніший за вовка. Пішов до ведмедя й каже:

— Ведмедю, братику, жиймо в'єдно!

— Коли в'єдно, то в'єдно, — відповів ведмідь.

Минула коротка доба. Раз на зорях вчув пес якийсь шелест і зачав боятися. Пробудився ведмідь та й сказав:

— Затягнімся в корч, бо ще надійде лев та роздере нас обох!

Подумав пес, що лев має бути ще сильнішим. Лишив ведмедя й пішов до двору короля лева.

— Леве, леве, королю звірів, жиймо в'єдно!

— За слугу прийму тя, — відповів лев.

Пес зостався з ним. Раз так понад вечір зачав пес боятися й зачав вити, гавкати. Вибіг лев з палати й каже йому:

— Мовчи, бо ще надійде людина й застрілить нас обох!

Пес замовк, але зараз здогадався, що та людина має бути сильнішою, коли її лев боїться.

Пішов пес до людини і пристав до служби в неї. Від того часу й живе пес з людиною.

ЗВІДКИ ПІШЛО ПРИЗВИЦЕ Й ІМ'Я БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Батьків Богдана Хмельницького не знає і не бачив ніхто. А на горі, де тепер церква, жили собі дід з бабою. Біля них ріс густий-густий хмель. У діда й баби не було дітей, і вони через це журилися.

Якось уранці вийшов дід із хати, почув ніби дитячий голос. У густому-прегустому хмелю він знайшов хлопчика. Дитина лежала перед ним, а в голові у неї сяяло сонце. Дід перехрестився, взяв маля і поніс до хати. Сонце теж пішло за ним. Тільки-но старий увійшов у хату, як побачив, що стіни розтопилися, а на місці старої хати вирости палати і у кожній ясно-ясно стало.

Дід і баба назвали цю дитину Богданом Хмельницьким. Вони думали, що сам Бог дав їм її, а Хмельницький — тому, що знайшли хлопчика в хмелю.

Ріс Богдан не днями, а годинами. Скоро виріс, і до

нього з усіх-усюд почали сходитися козаки. І що він скаже, то так ті козаки і слухають його. Богдан із козаками побудував церкву неподалік від своїх палат, а під нею викопав льохи, якими водив своїх коней до Тясмину напувати. А як нападали на нього вороги, то він ховався з козаками у ті льохи, а потім зненацька нападав звідти на них і перемагав. Сильною людиною був Богдан Хмельницький.

ХЛІБ І ЗОЛОТО

Українська народна казка

Пекли в пекарні хліб. Одна паляниця схопилася і покотилася дорогою. Прикотилася до воріт одного пана. Почала у двері стукати й говорити:

— Прийміть мене до себе! Усі будете ситі!..

— У нас і калачів досить! — каже пан.

Хлібина покотилася далі. Докотилася вона на край села, до хати бідняка. Надворі бавилися діти. Побачили її, вхопили в обійми і радо занесли до хати. Тут же діти почали краяти ножем та їсти. З'їли майже всю, залишився тільки окраєць. А з окрайця виросла нова

хлібина. І так у хаті бідного був хліб, і не було більше голоду.

Одного разу з високої гори відірвалося золото. Покотилося золото й зупинилося перед хатою бідняка. Стукає у двері й просить, щоб його прийняли. Вийшов бідняк, подивився й каже:

— У нас тепер є що їсти, нам тебе не треба...

Покотилося золото далі й зупинилося перед палацом. З того часу діти пана почали погано вчитися в школі, панська земля перестала родити, худобина множитися, а слуга що не робив — усе було погано.

Не стало в пана хліба. Як не шкодував, а взяв кусень золота і поніс до бідняка, щоб поміняти на хліб. Бідняк не взяв золота, але відрізав половину хлібини панові, половину залишив собі. З крайця у бідняка виросла нова хлібина. З крайця у пана хлібина не виросла...

Міфи Давньої Греції

ДЕДАЛ ТА ІКАР

Колись, за сивої давнини, в Афінах¹ жив великий митець, різьбар і будівничий Дедал, нащадок царського роду. Кажуть, сама Афіна Паллада, премудра богиня, навчила його різних ремесел. Він зводив великі палаци і храми, що вражали всіх своєю стрункою будовою, а для тих па-

лаців і храмів сам різьбив із дерева постаті безсмертних богів, такі гарні, що потім люди століттями дбайливо їх зберігали. До Дедала статуї робили у вигляді нерухомих, наче скам'янілих людей, руки в них були міцно притиснені до тулуба, ноги стулені, очі заплющені. Дедал сміливо почав різьбити інакше: розплющив своїм постатям очі, звільнив їм руки й ноги і ніби надав їм рухливості. Здавалося, вони от-от ворухнуться й підуть. Тому жерці у деяких храмах прив'язували Дедалових дерев'яних богів, щоб вони часом не повтікали. Учнем Дедала став його небіж Талос, ще підліток, але такий тямущий і здібний, що сам Дедал чудувався, як швидко хлопець од нього все переймає і сам уже створює дивовижні речі.

Якось Талос знайшов на землі гадючу щелепу, уважно придивився до неї і невдовзі змайстрував пилку — нову річ для тодішніх людей. Він придумав гончарський круг, щоб легше й краще ліпити на ньому всякий посуд. А як вирізував той круг із дерева, то винайшов циркуль, що ним тепер і користуються люди.

Афіняни довідалися про надзвичайний хист Дедалового учня і справедливо гадали, що незабаром він перевершить свого вчителя. Та як же тяжко вразила Афіни звістка про те, що Талос, гуляючи з Дедалом по Акрополю, спіткнувся і впав з висоти. В його смерті афіняни звинуватили Дедала, мовляв, той із заздрощів надумав позбутися свого учня і сам зіштовхнув його вниз.

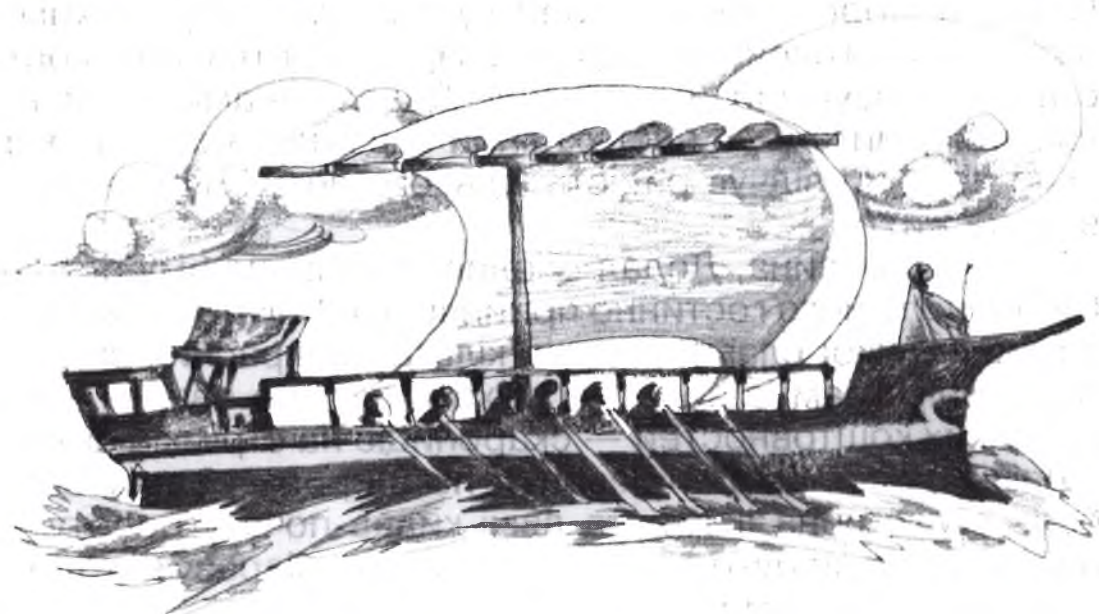
Чи правда це була, а чи вигадка, чи Талос сам необачно спіткнувся, — ніхто не міг би сказати, хіба що сам Дедал, та йому вже не йняли віри, і афінський люд засудив митця до вигнання.

Кинув Дедал напризволяще свою майстерню і недовершену роботу, сів на корабель, довго плів і нарешті дістався до острова Крит². Царював там Мінос, чоловік розумний і владний. Він щиро зрадив Дедалові, бо слава митця давно вже досягла критських берегів.

Цар Мінос одразу запросив до себе Дедала, загадав йому багато роботи, був щедрий і спершу навіть ласкавий. Він одружив Дедала з гарною критянкою, і та народила афінянинові сина Ікара. Та митець тяжко сумував за батьківщиною і почувався на Криті рабом.

Єдиною розрадою і втіхою Дедалові стало мистецтво.

Він охоче робив усе, що загадували йому цар Мінос та цариця Пасіфая: кував зброю, яка приносила успіх у бою чи на ловах; вирізував на радість усій царській родині дерев'яні ляльки, що самі рухались, наче живі; а для покоїв пишнокосої царівни Аріадни³ вирізав із мarmуру рельєф: побравшись за руки, там кружляли в танку юнаки й дівча-

та, і їхні мармурові хітони здавалися напрочуд легкими і прозорими.

А потім Дедал збудував дивовижний палац. Царя Міноса спіткала велика біда: Пасіфая народила йому сина, що мав тіло чоловіка, а голову — ніби в бика, та ще й бичачий хвіст теліпався у нього іззаду. І от, щоб сховати від сторонніх очей Мінотавра, — так назвали те страховисько, — та щоб він сам не накоїв якого лиха, цар Мінос наказав Дедалові звести особливу споруду.

І Дедал звів Лабіринт, хитромудрий палац, де покої та переходи були такі поплутані й начебто схожі, що ніхто не міг знайти звідти виходу. Як у гористій Фрігії несе свої темні хвилі річка Меандр і крутиться серед каміння: то назад поверне, то знову мчить уперед, то збокує раптом, і не можна збагнути, куди вона тече — до моря чи назад, до свого джерела, — так і Дедал створив у Лабіринті стільки кручених ходів, що сам ледве вибрався з нього. Всередині цього Лабіринту й поселили Мінотавра.

Минали роки, а Дедал ніяк не міг забути далекої батьківщини. Дружина його померла, і тоді він надумав

будь-що дістатись із сином до Афін. Митець знав, що Мінос ніколи його не відпустить і що ніхто, боячись царського гніву, не допоможе йому втекти, а варта впіймає і приведе назад до палацу.

— Справедливий Міносе! — звернувся нарешті Дедал до царя. — Відпусти мене на батьківщину, я вже старий і хочу померти на рідній землі. Відпусти мене і сина мого Ікара, благаю тебе!

Та Мінос не схотів і слухати про це, хоч як умовляв його ревно Дедал. Зрозумів тоді митець, що він має звиритися тільки на себе, на свою голову й руки.

Якось сидів Дедал при березі моря, журно дивився на білих чайок, що кружляли над хвилями, і раптом йому саянула смілива думка: “Нехай Мінос закрит мені путь через море, нехай він усім володіє — і водою, і землею, але небо не його володіння, небо вільне! Треба навчитися літати у птахів!”

Думка була така незвична, така дивна і прекрасна, що Дедал аж зірвався на ноги й гордо крикнув:

— Могутній Зевсе! Не гнівайся на мене за те, що я не корюся твоїм законам. Я, смертний, піднімусь у небесний простір.

Тепер увесь вільний час Дедал робив із пташиного пір'я великі крила. Насамперед він ладнав одну до одної малесенькі пір'їни, а тоді брав довші й довші. Потім міцно стягував їх мотузком, клеїв воском і вигинав, щоб були як у справжнього птаха. Біля нього крутився Ікар, грався пір'їнами, щось ліпив із м'якого воску, і хоч заважав бать-

кові в його дивній роботі, але той не гнав хлопця.

Нарешті крила були готові, великі — Дедалові, трохи менші — Ікарові. Митець прикріпив свої крила до спини й до рук, змахнув ними і легко знявся в повітря. Покружлявши, він опустився на землю і став повчати Ікара:

— Не можна підніматися дуже високо, синку, бо сонце там палюче, воно розтопить віск — і пір'я розсиплеться. А низько над морем теж не лети, щоб хвилі не намочили тобі крил. Треба триматися середини, запам'ятай це, Ікаре, тільки середини. Будь слухняний і не шукай власної дороги, а лети просто за мною.

Потім Дедал прив'язав крила синові й довго вчив його літати. А наступного дня, щойно ясне сонце виринуло з далеких глибин океану, вони знялись у безхмарну блакить. Ніхто у царському палаці того не бачив. Бачили тільки орачі в полі, бачив пастух, що гнав череду, бачив рибалка, і вудка випала йому з тремких рук. Усі вони аж улякли, подумавши, що то летять безсмертні боги.

Дедал летів перший, він добре знався на місцевості, тільки раз у раз озирався, чи не втомився Ікар, чи не збочив з путі.

Вже позаду зник Крит, навкруги сяяло безкрає море. На височині гуляв вітер і гнав їх то в один бік, то в інший. Ось проминули вони острови Наксос⁴ і Делос⁵, з лівого боку лишився зелений Самос, праворуч — багатий медом Калімнос.

Ікар спершу слухняно летів за батьком. Почуття лету, дивовижне, незнане, сповнило його душу неймовірною радістю. Яке щастя змахнути, наче могутній птах, великими крильми і відчутти, що вони підносять тебе ще вище, туди, у блакитну безодню, де вже і птахів немає. У захваті Ікар забув за батькову засторогу й полинув вище, ще вище, аж до золотого сонця.

Зненацька хлопець відчув, що крила вже не так міцно тримають його, як спершу. Пекуче сонячне проміння розтопило віск, пір'я посипалося додолу, і марно тепер юнак махав уже безкрилими руками.

— Батьку, батьку, я гину! — відчайдушно крикнув Ікар і зник серед зелених морських хвиль.

Не чув того крику Дедал, та, ще раз озирнувшись, не побачив за собою Ікара. Розпачливо кружляв він у повітрі,

гукаючи сина, а тоді помітив на хвилях розкидане пір'я. Нещасний батько все зрозумів і мало не збожеволів з горя, та мусив летіти далі до найближчого берега.

То був чималий острів. Довго блукав по ньому Дедал, поки хвилі прибили до берега юнакове тіло. Убитий горем Дедал поховав тут сина, і відтоді той острів зветься Ікарія, а море довкола люди і досі звать Ікарійським. І цікаво, що втіленням одвічної мрії людства про крила став не розумний, розважний Дедал, знаменитий винахідник, митець, а неслухняний завзятий хлопець Ікар, який перший відчув радість вільного лету і віддав за це власне життя.

Втративши сина, Дедал оселився на великому острові Сицилія, де його гостинно прийняв цар Кокал. Тут митець зажив великої слави, бо звів кілька прекрасних споруд: Аполлонів храм із золотим дахом, штучне озеро, а для царських коштовностей — скарбницю на стрімкій скелі.

Двічі брався Дедал різьбити по щирому золоту загибель свого сина Ікара, та двічі кидав почату роботу, — надто тремтіли руки в митця, а сумні очі відразу заходили пекучими сльозами.

Тим часом критський цар Мінос довідався, де живе і працює Дедал, і надумав повернути його, наче свою власність, назад. Він вирушив до Сицилії на кораблях із чималим військом. Та не тільки зброєю вирішив діяти мудрий цар — він узяв із собою морську мушлю⁶ й оголосив нагороду тому, хто протягне крізь усі її закрути нитку. Мінос добре знав, що тільки великий майстер Дедал зугарний це зробити.

Сицилійський володар Кокал урочисто зустрів царя Міноса, запросив до свого палацу і влаштував гостеві пишну учту⁷. За столом Мінос не прохопився і словом про Дедала, а згодом завів мову про мушлю.

— Цікаво, чи тямущі у вас люди, — спитав він лукаво, — чи зможе хто протягти нитку крізь цю мушлю, крізь усі її закрути? Той дістане від мене багато золота.

— Авжеж, люди в нас тямущі, — відказав господар, а сам тайкома звелів передати мушлю Дедалові.

Той швидко впорався, та ще й розумно, дотепно: прив'язав нитку до мурашки, проколов невеличкий отвір у мушлі, змазав її всередині медом, вона проповзла крізь

отвір і протягла за собою нитку крізь усі закрути в мушлі.

Коли так само тайкома мушлю принесли від Дедала, Кокал, переможно всміхаючись, подав їй Міносові й мовив:

— Де ж винагорода за мушлю? Ось бачиш, нитку протягнуто.

— Дедал тут! — вигукнув Мінос. — Тільки Дедал міг так хитромудро зробити. Тож доведеться тобі, Кокале, повернути мені митця!

Та цар, а надто царівни, яким Дедал робив різні прикра-

Ф С П І

Держком зв'язку України
АБОНЕМЕНТ На ~~газету~~ **74022**
 журнал

Світлик										Кількість комплектів	
---------	--	--	--	--	--	--	--	--	--	----------------------	--

на **2002** рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----

Куди _____
 (поштовий індекс) (адреса)

Кому _____
 (прізвище, ініціали)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА

ПВ	місце	літер	На газету 74022 журнал	(індекс видання)
----	-------	-------	---	------------------

Світлик

Вартість	передплати	— грн. — коп.	Кількість комплектів
	переадресув.	— грн. — коп.	

на **2002** рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----

поштовий індекс	місто		
	село		
код вулиці	обл.		
	р-н		
	вул.		
буд.	корп.	кв.	прізвище

(код передплатника)

си й забавки, і на думці не мали віддавати його. Хитрістю вони заманили і вбили Міноса, і тепер Дедал міг спокійно жити і творити в Сицилії.

Але туга за рідною землею ставала нестерпна, і старий Дедал нарешті подався на батьківщину — в Афіни. Там він невдовзі помер і був шанобливо похований в рідній землі. Людям лишилися його прекрасні споруди і статуї, в Афінах від нього пішов рід митців Дедалів, а слава його не згасла і досі.

Переказ К. Гловацької

*СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ,
ПОЗНАЧЕНИХ У ТЕКСТІ ЗІРОЧКАМИ:*

¹ **Афіни** — головне місто Аттики (область у східній частині Центральної Греції), а згодом і всієї Греції.

² **Крит** — великий острів у Середземному морі, на якому нібито богиня Рея переховувала свого сина, малого Зевса.

³ **Аріадна** — дочка критського царя Міноса. Покохавши афінського героя Тесея, допомогла йому вбити Мінотавра й вийти з лабіринту, давши клубок. “Ниткою Аріадни” називають спосіб, що допомагає вийти із скрутного становища.

⁴ **Наксос** — острів в Егейському морі, що славився культом Діоніса — бога родючості, виноградарства і вина.

⁵ **Делос** — острів в Егейському морі, де нібито народилися боги-близнята Аполлон і Артеміда.

⁶ **Мушля** — те саме, що черепашка.

⁷ **Учта** — урочистий сніданок, обід або вечеря, що влаштовується на честь кого-небудь або на відзначення якоїсь події.

Художник В. БАРИБА

КРАЇНА ВИГРАВАЛІЯ

ПРОДОВЖЕННЯ СПИСКУ ПЕРЕМОЖЦІВ

Ігри “Новий бум” — Андрій **СКОРБАТЮК** із Волинської обл., Оксана і Таня **ДЖУРА** із Житомирської обл., Марина **МАРЧЕНКО** із Запорізької обл., барвінчатко **САЯДЯН** із Миколаївської обл., Настя **ПОНОМАРЬОВА** з Луганської обл., Марина **САЛАЗКІНА** з Одеської обл., Андрій **ЧУМАК** із Сумської обл., Ірина і Наталя **БОРИС** із Тернопільської обл., Аня **ШОСТАК** із м. Харкова, Роман **ПЕДЬКО** з Черкаської обл., Богдана **ВАЦЕБА** з м. Чернівців;

моделі автомобілів — Дмитро **ЗДИБАЙ** із Херсонської обл., Василь **БІЛАН** із Тернопільської обл., Богдан **БІЛИНЕЦЬ** із Рівненської обл., Святослав **ВОРОНЕНКО** із Полтавської обл., Антон **УСТИМЕНКО** з Дніпропетровської обл.;

атласи “Мандруємо у дивосвіт” — Іра **ВІЛЬХОВЕЦЬКА** з Вінницької обл., Антон **СУХИЙ** із Волинської обл., Павло **БОРИСЕНКО** із Сумської обл., Ліана **МІСЬКО** із Харківської обл., Євген **ЦАРУК** із Чернігівської обл.;

атласи “Слідами героїв Жуля Верна” — Людмила **АРТИШ** із Івано-Франківської обл., Євген **СЕРВІТЕНКО** із Запорізької обл., Ігор **ЮДОВ** із Кіровоградської обл., Сергій **ДІДЕНКО** із Полтавської обл., Ярослава **ГУЗЬ** із м. Рівного, Шаміль **МУСАНАБІЄВ** із м. Харкова, Іванко **ПОЛОЖЕНЦЕВ** із м. Черкас, Сашко **СТЕПАШКО** з Чернігівської обл.;

книги — Тетяна **НІКІТЧУК** із Вінницької обл., Ольга **ГЕТЬМАН** із Дніпропетровської обл., Софія **КОЛОДЯЖНА** із Донецької обл., Сергій **СІЧКАРУК** із Житомирської обл., Наталка і Оксана **КОНЧАКІВСЬКІ** із Запорізької обл., Луїна **ЯЗУЛЯН** із Київської обл., Василинка **ХАРЧЕВКА** і Максим **МАЛОВІЧКО** з м. Києва, Марія **БОЙЧУК** і Христина **ПЕТРІВ** із Львівської обл., Христина **СЕВРЮКОВА** з Одеської обл., Марія **СПІЛЬНЮК** із Рівненської обл., Наталка **НОСЕНКО** з Тернопільської обл., Іванка **СЕНИК** із Хмельницької обл., Дмитро **ПЕТРОВ** із Черкаської обл., Оля **ГРЕСЬКО** із м. Чернівців, Олена **ГРЯЗНА** з Чернігівської обл.

КОСМІЧНА БИТВА БАРВІНКА

Барвінчатко! Допоможи Барвінкові виграти космічну битву з телевізійними і комп'ютерними монстрами. Знайди на малюнку всіх героїв, які допомагають Барвінкові в цій битві. Як ти гадаєш, а чому і Баба Яга серед них? Адже вона — не позитивний герой?

А хто із твоїх друзів стане за Барвінка у цьому протиборстві? Запитай однокласників: хто з них більше любить читати розумні і добрі книги, а хто — дивитися жахи по телевізору й бавитися з комп'ютерними монстрами?

Ти сам на чиєму боці? Терміново радься з друзями і пиши листа.

Якщо Барвінок переможе, найактивніші його помічники будуть нагороджені призами.

Шановні батьки!

Подаруйте своїй дитині щомісячне спілкування із журналом "Барвінок". Журнал допоможе їй отримувати кращі оцінки в школі, здобути авторитет розумника серед друзів, уникати небезпечних для життя ситуацій. "Барвінок" стане і Вашим надійним помічником у вихованні Вашої дитини.

Просимо Вас звернути увагу на те, що ДП "Преса" ввело нові умови передплати на 2002 рік. Збільшилася вартість доставки журналу, а також при оформленні абонементів поштарі стягуватимуть додаткову плату. Тобто вигідніше передплатити "Барвінок" відразу на увесь рік, а не приходити на пошту кожного місяця чи кварталу і щоразу платити додатковий збір.

Редакція